

Pasvalio rajono
Joniškėlio Gabrielės Petkevičaitės-Bitės vidurinė mokykla

Neringa Šakinytė
10b klasės mokinė

Eilėraščiai

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

2008

Pieštukas rankoj
Širdis kulnuos,
O žalios akys
Plačiuos laukuos.
Geltonos kasos
Paskęs rugiuos,
O mintys šviesios
Pranyks skliautuos.
Suprasiu tiesą,
Pažinsiu melą.
Mylėsiu žmogų,
Kuris per geras.
Kuriam aš skausmą
Padovanosiu.
Saldžiai apgausiu,
Paliksiu nuogą.

Purvina žemė – suteršta.
Raudonos bangos – kraujuotos.
Ir viskas, viskas – suglebę.
Pranyko šviesuliai,
Susmigo skauduliai,
Suplyšo laimės rūbai.
Ir susikaustėme grandinėmis
Artėjančios nelaimės neregėtos.
Didvyrių laukėm, nesulaukėm,
Drąsuolių nesimatė.
Vis laukėm, laukėm,
Bet iki šiol neaišku ko.
Tai likome stovėti vėjuos
Sušalę, purvini.

Žodžiais nepapasakosi,
Jausmais neparodysi,
Akimis nepamatsysi,
Ausimis neišgirsi,
Mintyse pasiklysi.
Viską žinosi,
Bet niekur netolsi.
Vietoj stovėsi,
Į paukščius žiūrėsi.
Rankas ištiesi –
Laimę pasieksi.
Žmogų sutiksi –
Meilę įžiebsi
Visą pasaulį
Džiaugsmu apliesi.

Spiegianti tylą išgirs tave.
Nepasislėpsi tamsoje,
Nepasislėpsi šviesoje.
Visur sekios tave
Šešėliai, atsiūsti tylos.
Net vėjas tylai pavaldus
Pasako, kur slepiesi tu.
Atrast galiu tave tyloj,
Kai garsiai spiegia ji,
Kai sako tyliai man,
Jog tu slepies šalia
Ir trūksta tau drąsos
Išvyst mane tyloj.

Man klevo lapai nekuždėjo,
Kad laukt tavęs reikėtų.
Asfaltas, kietas ir niūrus,
Tave kelionėn išlydėjo.
Tą dieną lijo ir lietus
Ir saulė pasislėpus snaudė.
Tu išėjai ir mantą didžią išnešei
Palengvindamas našta mums.
Mama tavęs nekęs per amžius,
Tu tikriausiai supratai.
Sesuo bus priešė tavo,
O aš tave užmiršiu, niekše,
Užkasiu atminty giliai.

Kodėl pasaulis taip lengvai sudūžta,
Kodėl mes jaučiamės tokie silpni.
Nemokam skausmo, ašarų
Giliai savy užgniaužti,
Nemokam būt tvirti ir stiprūs.
Kaip vabalus mažus vis traiško tuos,
Kurie truputį esam silpnesni,
Kurie vis stengiamės kovot, nepralaimėt.
Bet atsiranda stipresnių
Ir žūstame nuo jų aštrių nagų.
Nekreipia jie į mus savo tuščių galvų,
Nemato verkiančių širdžių.
Temato jie save tiktai aukštai,
O apačion pažvelgt nedrįsta.

Išeinu raudonais bėgiais,
 Ilgu nerimo keliu.
 Sugalvojus neliūdėti
 Garsiai verkti pratrūkstu.

Ašaros nesako nieko,
 Jos tik ženklas nevilties.
 Širdyje augint bandau
 Viltį su baltais sparnais.

Ir užaugo ji per didelė,
 Išskleidė plačius sparnus.
 Ji išskrido į platybę
 Vėl užmiršusi mane.

Blizga bėgiai raudoni,
 Kraujo sluoksniu padengti.
 Čia vienvė palikta,
 Siela mano suteršta.

Išėjau ir palikau,
 Viską greitai užmiršau.
 Bet tai, ką širdį turėjau,
 Liko joje amžinai.

Neieškok stebuklo toli,
 Nes jis labai arti.
 Neik nežinomais keliais,
 Nes pasiklysi negrįžtamai.
 Netikėk bet kuo,
 Netikėki niekuo.
 Niekada nemeluok,
 Niekada nesvajok.
 Tu geriau susapnuok,
 Savo jausmą išduok.
 Atsikėlęs ryte
 Tu mane pabučiuok.